

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 198/2022-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Dudíša a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Ing. JUDr. Bohumila Hustáka**, súdneho exekútora, exekútorový úrad, Žriedlová 3, Košice, IČO 17 072 735, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hopferova s. r. o., Bajzova 2, Košice, IČO 47 254 220, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Martina Hopferová, proti uzneseniu Okresného súdu Michalovce č. k. 8 Er 319/2003-21 z 30. júna 2021 a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. decembra 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) napadnutým uznesením Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie okresného súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň požaduje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 200 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že okresný súd poverením z 23. októbra 2003 poveril sťažovateľa ako súdneho exekútora vykonaním exekúcie na podklade exekučného titulu – rozhodnutia Okresného riaditeľstva Policajného zboru Michalovce (ďalej len „oprávnený“) č. k. ORP-1-250/DI-1-2001 z 25. januára 2001, ktorým bola povinnému [REDACTED]

uložená povinnosť zaplatiť sumu 3 500 Sk s príslušenstvom. Sťažovateľ vydal 17. februára 2020 upovedomenie o zastavení starej exekúcie a výzvu na úhradu trov starej exekúcie. Oprávnený podal proti upovedomeniu o zastavení exekúcie námietky, ktoré boli 26. marca 2020 predložené okresnému súdu. Okresný súd následne prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka vydal 20. apríla 2021 uznesenie, ktorým rozhodol tak, že námietkam oprávneného proti upovedomeniu o zastavení starej exekúcie vyhovel a upovedomenie o zastavení starej exekúcie zo 17. februára 2020 zrušil. V odôvodnení citovaného rozhodnutia (právoplatné 19. mája 2021) okresný súd zdôraznil, že uplynutím času malo zaniknúť právo priznané exekučným titulom, a to ešte pred rozhodnou dobou podľa zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ukončení niektorých exekučných konaní“).

3. Následne okresný súd napadnutým uznesením exekúciu zastavil (výrok I) a sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi trovy exekúcie nepriznal (výrok II). Zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. f) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) okresný súd odôvodnil zánikom práva priznaného exekučným titulom.

4. S poukazom na § 243j Exekučného poriadku, podľa ktorého je daná možnosť nepriznať súdnemu exekútorovi v exekučných konaniach začatých pred 1. aprílom 2017 trovy exekúcie v prípade, ak sa exekúcia zastavila a existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré takýto postup súdu odôvodňujú, okresný súd nepriznal sťažovateľovi trovy exekúcie. V konkrétnostiach akcentoval, že dôvod zastavenia exekúcie vznikol ešte v roku 2004, pričom od vzniku uvedenej skutočnosti do doby podania návrhu na zastavenie exekúcie, resp. nepodania návrhu súdneho exekútora prešlo značne dlhé obdobie 17 rokov. Okresný súd zastával názor, že boli naplnené dôvody hodné osobitného zreteľa, a to že exekútor nepostupoval v exekúcii v súlade so zákonom, keďže nekonal hospodárne a bez zbytočných prietáhov a zároveň nepodal návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 4 Exekučného poriadku (v znení účinnom do 31. marca 2017), podľa ktorého je exekútor povinný predložiť vec súdu bezodkladne po tom, ako nadobudne pochybnosti alebo zistí, že sú dôvody na zastavenie exekúcie alebo čiastočné zastavenie exekúcie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Podstatou argumentácie sťažovateľa je tvrdenie o tom, že okresný súd sa napadnutým uznesením odklonil od účelu a cieľa sledovaného zákonom o ukončení niektorých exekučných konaní. Napadnuté uznesenie sa vymyká zákonnému rámcu a je založené na nesprávnom právnom posúdení veci, preto je podľa názoru sťažovateľa arbitrárne. Požaduje kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie príslušných zákonov s ústavou a dohovorom.

6. Za zásadnú skutočnosť považuje to, že návrh na vykonanie exekúcie bol podaný oprávneným 23. septembra 2003, pričom poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané 23. októbra 2003, t. j. v čase, keď síce ešte neuplynula prekluzívna lehota podľa zákona, ale tá uplynula v krátkom časovom intervale už 14. mája 2004, pričom 15. mája 2003 došlo k zániku práva oprávneného na vymáhanie predmetnej peňažnej pohľadávky. Okresný súd sa podľa sťažovateľa nevyjadril

ku skutočnosti, že prekluzívna lehota uplynula len vo vzťahu k nároku oprávneného, ktorý bol založený v rámci správneho trestania, avšak nie vo vzťahu k trovám exekúcie.

7. Sťažovateľ rovnako zdôrazňuje, že návrh na začatie konania bol podaný oprávneným tesne pred uplynutím prekluzívnej lehoty, čo nemohol ovplyvniť. Riadne vydal upovedomenie o začatí exekúcie, pričom pred vydaním upovedomenia o začatí exekúcie, ako aj potom vykonával úkony smerujúce k zisteniu majetku povinného a vymoženiu dlžnej sumy, a preto nie je daný dôvod, aby náklady s tým spojené znášal sám. Za neakceptovateľné považuje to, aby následky nedbalého konania oprávneného spôsobili, že sťažovateľovi nebude priznaná náhrada trov exekúcie.

8. Podľa sťažovateľa nemôže mať rozhodnutie okresného súdu o zastavení konania, ktoré bolo zastavené priamo zo zákona, žiadne právne účinky. Okresný súd vydal nadbytočné a nezákonné rozhodnutie, ktorým rozhodol o vyhovení námietkam oprávneného a zrušil upovedomenie o zastavení starej exekúcie a následne rozhodol sám o zastavení exekúcie zastavenej zo zákona. K zastaveniu starej exekúcie totiž došlo *ex lege* účinnosťou samotného zákona o ukončení niektorých exekučných konaní, a to 1. januára 2020.

9. V súlade so zákonom o ukončení niektorých exekučných konaní proti upovedomeniu o zastavení starej exekúcie, ktoré bolo vydané v rozpore so zákonom, môže oprávnený podať do 30 dní od jeho doručenia u súdneho exekútora námietky. Sťažovateľ v tomto kontexte namieta, že nie je vôbec daná dôvodnosť a prípustnosť podania námietok, keďže upovedomenie o zastavení starej exekúcie nebolo vydané v rozpore so zákonom.

10. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že ústavný súd v obdobnej veci uznesením č. k. II. ÚS 509/2021 z 28. októbra 2021 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie.

11. Aj keď suma náhrady trov konania, o ktoré v napadnutom konaní ide, je zanedbateľná, napadnuté uznesenie by mohlo založiť neželanú prax vzhľadom na množstvo návrhov oprávneného podávaných krátko pred uplynutím prekluzívnej lehoty, preto je dôvodná námietka zásahu do majetkových práv. Súdny exekútor má totiž vždy nárok na úhradu trov exekúcie.

12. Tým, že okresný súd zastavil jedno exekučné konanie dvakrát, nekonal vo veci hospodárne.

13. K námietke o existencii zbytočných prietáhov v napadnutom konaní sťažovateľ zdôrazňuje, že okresný súd mal dostatok priestoru na rozhodnutie o zastavení exekúcie. Z uvedeného dôvodu zanedbanie možnosti zastaviť exekúciu nemôže prenášať na sťažovateľa. Okrem toho sťažovateľ ako súdny exekútor ani nemohol podať návrh na zastavenie exekúcie. Mohol podať len podnet na jej zastavenie.

14. Uplatňovaný nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľ považuje za symbolický.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom

súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv zaručených ústavou, dohovorom a dodatkovým protokolom výrokom I napadnutého uznesenia okresného súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu:

16. V súlade s vlastnou judikatúrou ústavného súdu je nevyhnutnou podmienkou *conditio sine qua non* na pripustenie vecného posúdenia ústavnej udržateľnosti rozhodnutí orgánov verejnej moci skutočnosť, že orgán verejnej moci so sťažovateľom ako s účastníkom konania (stranou v konaní) konal, resp. nekonal a konať mal (m. m. IV. ÚS 523/2018, I. ÚS 334/2018).

17. Uplatnenie právomoci ústavného súdu konať vo veci ústavnej sťažnosti si nevyhnutne vyžaduje, aby bol sťažovateľ priamo alebo sprostredkovane dotknutý na svojich základných právach a slobodách. K porušeniu práv alebo slobôd sťažovateľa pritom môže dôjsť na podklade právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iným zásahom spravidla v konaní, v ktorom bol sťažovateľ účastníkom (resp. stranou). Výnimku predstavuje situácia, ak sťažovateľ nebol účastníkom konania, ale ním mal byť (k tomu pozri napr. sp. zn. IV. ÚS 108/2010 vo veci domáhania sa sťažovateľa priznania postavenia účastníka správneho konania).

18. V súlade s § 35 ods. 1 Exekučného poriadku do vydania poverenia na vykonanie exekúcie je účastníkom konania oprávnený. Po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie sú účastníkmi konania oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekútora, účastníkom konania je aj exekútor.

19. Z citovanej definície účastníkov exekučného konania vyplýva, že poverený súdny exekútor je účastníkom konania iba (výlučne) vtedy, ak exekučný súd rozhoduje o trovách exekúcie (m. m. I. ÚS 16/2019). Samotný sťažovateľ ako súdny exekútor v ústavnej sťažnosti poznamenáva, že proti výroku I napadnutého uznesenia okresného súdu o zastavení exekúcie nepodal odvolanie, aj keď odvolanie bolo proti citovanému výroku prípustné, z dôvodu, že nebol účastníkom konania daného štádia exekučného konania. Sťažovateľ pritom ani netvrdí, že účastníkom tejto etapy exekučného konania mal byť.

20. V posudzovanej etape exekučného konania, ktorá sa skončila zastavením exekúcie výrokom I napadnutého uznesenia okresného súdu, sťažovateľ ako súdny exekútor nevystupoval ako účastník konania, a preto mu chýba aktívna sťažnostná argumentácia, ktorá je nevyhnutná na to, aby ústavný súd mohol pristúpiť k preskúmaniu ústavnosti zastavenia exekúcie z dôvodov uvedených v podstatnom v bodoch 8 a 9 tohto uznesenia.

21. Vzhľadom na už uvádzané skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti výroku I napadnutého uznesenia okresného súdu a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu podala osoba, ktorá nie je oprávnenou na jej podanie, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie, ako aj práv vlastníť majetok a na pokojné užívanie majetku výrokom II napadnutého uznesenia okresného súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu:

22. Sťažovateľ ako súdny exekútor brojí aj proti výroku o nepriznaní trov exekúcie, pričom požaduje kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie príslušných zákonných ustanovení s ústavou a dohovorom, keďže je toho názoru, že súdny exekútor má vždy nárok na úhradu trov exekúcie.

23. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

24. Ústavný súd pripomína, že vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov, resp. iných orgánov verejnej moci už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu alebo inú ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím orgánu verejnej moci sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov (resp. iných orgánov verejnej moci) sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09).

25. Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých táto nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, ako aj prípad svojoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojoľne možno interpretovať ako prípady, keď všeobecný súd urobí záver v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (I. ÚS 533/2016). O svojoľli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05).

26. Uvedené východiská sú podľa názoru ústavného súdu plne aplikovateľné a aktuálne aj vo vzťahu k rozhodovaniu okresného súdu a nepriznaní trov súdnemu exekútorovi ako orgánu verejnej moci pri výkone jemu zverenej kompetencie v rámci súdnej moci.

27. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že problematiku náhrady trov konania preskúmava zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len za celkom výnimočných okolností (m. m. IV. ÚS 248/08, IV. ÚS 182/09, IV. ÚS 481/2013), a to ak zistí, že rozhodnutím všeobecného súdu (resp. iného orgánu verejnej moci, pozn.) došlo k procesnému excesu, ktorý zakladá zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania.

28. Otázka náhrady trov konania dosahuje ústavnoprávnu dimenziu tiež vtedy, pokiaľ by bol v procese interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu zo strany všeobecného súdu obsiahnutý prvok svojvôle alebo extrémneho rozporu s princípom spravodlivosti (napr. v dôsledku prílišného formalizmu), či celkom nedostatočného odôvodnenia vydaného rozhodnutia (I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011, III. ÚS 47/2013, III. ÚS 457/2014, III. ÚS 609/2014), čo nie sú zjavne prípady sťažovateľa.

29. Berúc do úvahy hlavné postuláty, na ktorých je založené rozhodnutie okresného súdu o nepriznaní trov exekúcie, ústavný súd konštatuje, že v nich neidentifikoval prvok svojvôle, ktorý by bol spôsobilý viesť k záveru o porušení označených práv. Okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na konkrétne zákonné ustanovenie (§ 243j Exekučného poriadku), ktoré umožňuje rozhodnúť o tom, že súdny exekútor nemá nárok na náhradu trov exekúcie. Z uvedeného dôvodu je preto tvrdenie sťažovateľa o tom, že súdny exekútor má vždy nárok na úhradu trov exekúcie, ničím nepodložené. Zároveň okresný súd v súlade s príslušným znením zákonného ustanovenia uviedol aj skutočnosti, ktoré subsumoval pod dôvody hodné osobitného zreteľa, na podklade ktorých prichádza rozhodnutie o nepriznaní nároku na náhradu trov exekúcie do úvahy. V tomto smere dokonca identifikoval priamo zákonnou právnou úpravou demonštratívne uvedený dôvod hodný osobitného zreteľa, a to porušenie povinnosti súdneho exekútora postupovať v súlade so zákonom, keďže súdny exekútor nepredložil vec exekučného súdu na zastavenie v súlade s § 57 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017.

30. V rámci svojej ustálenej rozhodovacej praxe ústavný súd už stabilne uplatňuje právny názor, v zmysle ktorého postup všeobecného súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi) v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00, III. ÚS 591/2013).

31. Interpretácia a aplikácia príslušných zákonných ustanovení Exekučného poriadku okresným súdom nepredstavujú rozpor so znením, resp. so zmyslom vykladaného normatívneho textu, a preto ich možno označiť za ústavne konformné.

32. Napadnuté uznesenie okresného súdu, ako aj postup predchádzajúci jeho vydaniu sú ústavne udržateľné, pričom okresný súd v napadnutom uznesení jasným a primeraným spôsobom interpretuje aplikované právne normy.

33. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie výrokom II napadnutého uznesenia okresného súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

34. K rovnakému záveru ústavný súd dospel aj v súvislosti s námietkou porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a analogického práva na pokojné užívanie majetku

podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a to z dôvodu, že sťažovateľ ich porušenie argumentačne podmieňuje porušením práv na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie, pričom ústavný súd k záveru o ich porušení nedospel.

35. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde aj časť ústavnej sťažnosti vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu výrokom II napadnutého uznesenia okresného súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom okresného súdu predchádzajúcim vydaniu výroku II napadnutého uznesenia okresného súdu:

36. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu sa ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie uvedeného práva označeným orgánom verejnej moci ešte mohlo trvať.

37. Už uvedené znamená, že ústavný súd pri skúmaní porušenia označených práv zohľadňuje aj to, či u sťažovateľa objektívne ide o odstránenie stavu právnej neistoty v jeho veci, pretože len v takom prípade možno uvažovať o ich porušení (IV. ÚS 226/04, IV. ÚS 202/2010). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k porušovaniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, a to bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02, IV. ÚS 103/07, III. ÚS 424/2018).

38. Keďže vo veci úrady trov exekúcie okresný súd už rozhodol (napadnutým uznesením okresného súdu, ktoré bolo doručené sťažovateľovi 20. októbra 2021) pred podaním ústavnej sťažnosti, k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase podania ústavnej sťažnosti už nemohlo dochádzať, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde v súlade so svojou stabilnou judikatúrou odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

39. Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 358/2021 zo 6. júla 2021, ktorým bola obdobná ústavná sťažnosť sťažovateľa odmietnutá z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Nebol dôvod rozhodnúť v obdobnej veci sťažovateľa inak.

40. Už len pre úplnosť ústavný súd konštatuje, že tvrdenie sťažovateľa o tom, že v obdobnej veci ústavný súd prijal jeho ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie (bod 10 tohto uznesenia), nie je opodstatnené. Ústavný súd totiž v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 509/2021 preskúmava ústavnú udržateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie vydaného vo veci námietok oprávneného proti upovedomeniu o zastavení starej exekúcie vydanému súdnym exekútorom. Už na prvý pohľad nejde preto o obdobnú vec, keďže vo veci sp. zn. II. ÚS 509/2021 sa nepreskúmava otázka nepriznania úhrady trov exekúcie. Okrem uvedeného je zrejmé aj to, že v predmetnom konaní sp. zn. II. ÚS 509/2021 nebolo dosiaľ vydané meritórne rozhodnutie, ktoré by prípadne podporovalo argumentáciu uvádzanú v ústavnej sťažnosti sťažovateľom ako súdnym exekútorom.

Nebol preto dôvod odkloniť sa od právnych záverov obsiahnutých ústavným súdom v obdobnej veci sťažovateľa sp. zn. II. ÚS 358/2021.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2022

Ladislav Dudíťš
predseda senátu